

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudkyň Mgr. Ing. Silvie Svobodové a JUDr. Naděždy Řehákové v právní věci

žalobce: **A. S. N. U.**

zastoupený advokátem Mgr. Petrem Václavkem
sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu v řízení o žádosti žalobce o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky, vedeném pod sp. zn. OAM-47986/DP-2022,

takto:

- I. Žalovaný je povinen rozhodnout o žádosti žalobce o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky, podané dne 30. 11. 2022, vedené pod sp. zn. OAM-47986/DP-2022, ve lhůtě třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 14 342 Kč ve lhůtě jednoho měsíce od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce žalobce Mgr. Petra Václavka, advokáta.

Odůvodnění:

I. Žaloba

1. Žalobce se žalobou podanou dne 18. 9. 2024 u Městského soudu v Praze (dále jen „soud“) domáhal, aby soud žalovanému uložil povinnost rozhodnout ve věci jeho žádosti o vydání (nového) povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem absolvování vzdělávacích aktivit, které nejsou studiem podle § 64 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), podané dne 30. 11. 2022 a vedené pod sp. zn. OAM-47986/DP-2022 (dále jen „žádost“). Jedná se o účel pobytu, který není zákonem o pobytu cizinců pojmenován, v praxi je proto označen jako účel ostatní/jiné.
2. Žalobce uvedl, že žalovaný jeho žádost zamítl rozhodnutím ze dne 27. 12. 2023, č. j. OAM-47986-9/DP-2022, proti kterému se žalobce odvolal. Rozhodnutím Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „Komise“) ze dne 14. 3. 2024, č. j. MV-27740-4/SO-2024, bylo jeho odvolání vyhověno a věc byla vrácena žalovanému k novému projednání. Žalovaný je však ve věci nečinný, přestože dle § 169t odst. 6 písm. a) bodu 1. zákona o pobytu cizinců je správní orgán povinen rozhodnout o žádosti žalobce do 60 dnů ode dne jejího podání. Dne 6. 6. 2024 podal žalobce návrh na provedení opatření proti nečinnosti. V reakci na podaný návrh vydala Komise coby nadřízený správní orgán dne 1. 7. 2024 opatření proti nečinnosti, č. j. MV-88631-3/SO-2024 (žalobci doručeno dne 3. 7. 2024), kterým přikázala žalovanému správnímu orgánu vydat rozhodnutí do 60 dnů od doručení opatření (dále jen „opatření proti nečinnosti“). Vzhledem k tomu, že lhůta pro rozhodnutí určená opatřením proti nečinnosti marně uplynula dne 2. 9. 2024, žalobce navrhl, aby soud uložil žalovanému rozhodnout o podané žádosti v soudem stanovené lhůtě a přiznal žalobci náhradu nákladů řízení.

II. Vyjádření žalovaného

3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 9. 10. 2024 uvedl, že v řízení o žádosti nebyl a není nečinný. Poznamenal, že teprve dne 4. 9. 2024 doložil zástupce žalobce další písemnosti a doklady k dlouhodobému pobytu žalobce, konkrétně potvrzení o studiu ročního intenzivního kursu českého jazyka s platností studia od 1. 9. 2024 do 31. 8. 2025, které nyní správní orgán prověřuje tak, aby byl náležitě zjištěn skutkový stav věci. Žalovaný dále sdělil, že žalobce již není na území České republiky, protože mu byla rozhodnutím Policie ČR uložena povinnost vycestovat.
4. Žalovaný závěrem navrhl, aby soud žalobu je nedůvodnou zamítl.

III. Další podání účastníků

5. V podání ze dne 31. 10. 2024 žalobce zopakoval, že opatřením proti nečinnosti Komise žalovanému uložila vydat ve věci žádosti žalobce rozhodnutí do 60 dnů od doručení opatření. Žalobce rovněž upozornil, že dne 3. 9. 2024 zaslal žalovanému aktuální podklady k posouzení žádosti z vlastní iniciativy, aniž by byl k tomu žalovaným vyzván. Dále uvedl,

že prověřování potvrzení o studiu ani povinnost opustit území České republiky v rámci výjezdního příkazu nijak nesouvisí s meritem věci – vydání rozhodnutí v zákonné lhůtě. Žalobce rovněž podotkl, že mu na základě jím podané žádosti nesvědčí fikce pobytu, tudíž pokud by na území České republiky setrval, jednalo by se o neoprávněný pobyt; proto byl nucen vycestovat. Závěrem shrnul, že dle jeho přesvědčení je žalovaný v řízení o žádosti nečinný, prostředky ochrany proti nečinnosti byly bezvýsledně vyčerpány a žaloba je proto důvodná.

6. Žalovaný dne 22. 1. 2025 k výzvě soudu uvedl, že v řízení o žádosti žalobce dosud nebylo vydáno (nové) rozhodnutí. Zopakoval, že prověřuje žalobcem doložené potvrzení o studiu s tím, že dne 18. 10. 2024 byl zaslán dotaz jazykové škole International Center of Modern Education s.r.o. (dále jen „ICME“) ve věci potvrzení studia žalobce, na který však nikdo ani po urgenci nereagoval. Po náležitém zjištění skutkového stavu věci bude dle žalovaného neprodleně rozhodnuto.

IV. Posouzení věci Městským soudem v Praze

7. O podané žalobě rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez nařízení jednání, neboť účastníci s takovým postupem souhlasili. Městský soud přitom rozhodoval podle skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí (§ 81 odst. 1 s. ř. s.).
8. Soud neshledal potřebu provádět dokazování, neboť žalobcem označené důkazní návrhy (listiny) jsou součástí správního spisu, z něhož soud obligatorně vychází a jehož obsah s ohledem na právní názor soudu k rozhodnutí věci zcela postačoval. Správním spisem se dokazování neprovádí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008 - 117, č. 2383/2011 Sb. NSS).
9. Soud po posouzení věci dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
10. Z obsahu spisového materiálu soud zjistil tyto pro rozhodnutí ve věci relevantní skutečnosti.
11. Žalobce podal dne 30. 11. 2022 žádost o povolení k dlouhodobému pobytu s vyznačeným účelem pobytu „ostatní“. K žádosti žalobce doložil kopii cestovního pasu, potvrzení o komplexním zdravotním pojištění cizince, potvrzení o zůstatku na účtu a potvrzení o přijetí ke vzdělávání. Téhož dne bylo žalobci vydáno potvrzení o podání žádosti č. j. OAM-47986-3/DP-2022.
12. Dne 30. 11. 2022 byl žalobce současně vyzván k odstranění vad žádosti výzvou žalovaného č. j. OAM-47986-4/DP-2022, a to k doložení dokladu o zajištění ubytování. Žalobce potvrzení o zajištění ubytování doložil dne 12. 12. 2022.
13. Vyrozměním ze dne 24. 5. 2023, č. j. OAM-47986-6/DP-2022, byl žalobce informován o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim, čehož žalobce využil dne 21. 6. 2023. Dne 29. 8. 2023 zaslal žalobce žalovanému vyjádření spolu s doposud doloženými a dalšími podklady.
14. Následovalo vydání rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 12. 2023, č. j. OAM-47986-9/DP-2022, MV-211656-1/OAM-2023, kterým byla žádost žalobce zamítnuta, neboť rekvalifikační kurz nebyl žalovaným vyhodnocen jako aktivita obdobná svojí intenzitou studiu dle § 64 zákona o pobytu cizinců (dále jen „první rozhodnutí žalovaného“).

15. Proti prvnímu rozhodnutí žalovaného podal žalobce dne 15. 1. 2024 blanketní odvolání, k jehož doplnění byl vyzván žalovaným dne 2. 2. 2024 pod č. j. OAM-47986-12/DP-2022, MV-211656-2/OAM-2023.
16. Dne 12. 2. 2024 bylo doplněné odvolání spolu se správním spisem postoupeno Komisi, která první rozhodnutí žalovaného svým rozhodnutím ze dne 14. 3. 2024, č. j. MV-27740-4/SO-2024, zrušila a věc dne 19. 3. 2024 vrátila žalovanému k novému projednání. Komise uvedla, že žalovaný neměl dostatek podkladů k závěru, zda je či není rekvalifikační kurz aktivita obdobná svojí intenzitou studiu dle § 64 zákona o pobytu cizinců.
17. Žalobce oznámil dne 26. 4. 2024 žalovanému aktuální právní zastoupení a požádal o nahlédnutí do spisu; dne 6. 5. 2024 svou žádost o nahlédnutí do spisu urgoval. V návaznosti na vyrozumění žalovaného ze dne 17. 5. 2024, č. j. OAM-47986-17/DP-2022, MV-74078-3/OAM-2024, žalobce možnosti nahlédnout do spisu dne 23. 5. 2024 využil.
18. Dne 4. 6. 2024 požádal žalobce žalovaného o vydání osvědčení o oprávněnosti pobytu dle § 47 odst. 11 zákona o pobytu cizinců. K žádosti o vydání osvědčení o oprávněnosti pobytu byl nejprve žalobce sdělením ze dne 11. 6. 2024 informován, že mu bude vydáno, pokud se dostaví na příslušné oddělení žalovaného. Toto sdělení bylo následně dne 3. 7. 2024 opraveno tak, že žalobcem podaná žádost fikci pobytu nezakládá.
19. V mezidobí bylo proti žalobci vedeno řízení ve věci neoprávněného pobytu na území České republiky, kdy mu byla rozhodnutím Policie ČR ze dne 14. 3. 2024, č. j. KRPA-89313-12/ČJ-2024-000022-50, stanovena povinnost opustit území EU, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace. Proti tomuto rozhodnutí se žalobce neúspěšně odvolal (viz rozhodnutí Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 1. 8. 2024, č. j. CPR-23678-4/ČJ-2024-930310-V235).
20. Dne 6. 6. 2024 podal žalobce návrh na vydání opatření proti nečinnosti, na základě kterého Komise žalovanému opatřením proti nečinnosti ze dne 1. 7. 2024, č. j. MV-88631-3/SO-2024, uložila povinnost o žádosti žalobce rozhodnout do 60 dnů od doručení opatření, jak je již uvedeno shora. Opatření proti nečinnosti bylo žalovanému doručeno dne 1. 7. 2024.
21. Následně dne 3. 9. 2024 doložil žalobce žalovanému opětovně bez výzvy aktuální podklady k rozhodnutí o jeho žádosti. Žalobce předložil smlouvu o zajištění ubytování (pronájmu pokoje), potvrzení o přijetí do intenzivního kurzu jazykové a odborné přípravy ke studiu na vysoké škole, pojistnou smlouvu pro komplexní zdravotní pojištění cizinců, potvrzení o úhradě pojistného a potvrzení o zůstatku na účtu.
22. Ze správního spisu a ze sdělení žalovaného ze dne 21. 1. 2025 vyplývá, že o žádosti žalobce dosud nebylo rozhodnuto.
23. Při posouzení věci vycházel soud z následující právní úpravy
24. Dle § 79 odst. 1 s. ř. s. „[t]en, kdo bezvýsledně vyčerpá prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. To neplatí, spojuje-li zvláštní zákon s nečinností správního orgánu fikci, že bylo vydáno rozhodnutí o určitém obsahu nebo jiný právní důsledek.“
25. Dle § 80 odst. 1 s. ř. s. „[ž]alobu lze podat nejpozději do jednoho roku ode dne, kdy ve věci, v níž se žalobce domáhá ochrany, marně proběhla lhůta stanovená zvláštním zákonem pro vydání

rozhodnutí nebo osvědčení, a není-li taková lhůta stanovena, ode dne, kdy byl žalobcem vůči správnímu orgánu nebo správním orgánem proti žalobci učiněn poslední úkon.“

26. Dle § 169t odst. 6 písm. a) bodu 1. zákona o pobytu cizinců „[o] žádosti ministerstvo rozhodne v případě žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu ve lhůtě do 60 dnů ode dne podání žádosti, je-li žádost podána na území.“
27. Dle § 71 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) „[n]edodržení lhůt se nemůže dovolávat ten účastník, který je způsobil.“
28. Soud o věci uvažil následovně.
29. Řízení o žalobách na ochranu proti nečinnosti správního orgánu je upraveno v ustanoveních § 79 až § 81 s. ř. s. Ten, kdo bezvýsledně vyčerpal prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se domáhat žalobou toho, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. V případě, kdy soud shledá, že žalovaný správní orgán je nečinný, uloží mu rozsudkem povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení a stanoví k tomu přiměřenou lhůtu, ne však delší, než kterou určuje zvláštní zákon (§ 81 odst. 2 s. ř. s.).
30. Soud se předně zabýval zachováním lhůty k podání nečinnostní žaloby. Ustanovení § 80 odst. 1 s. ř. s. stanovuje k podání nečinnostní žaloby lhůtu jednoho roku ode dne, kdy ve věci, v níž se žalobce domáhá ochrany, marně proběhla lhůta pro vydání rozhodnutí.
31. Dle ustanovení § 169t odst. 6 písm. a) bodu 1 zákona o pobytu cizinců byl žalovaný povinen rozhodnout o žádosti žalobce do 60 dnů ode dne podání žádosti. Ačkoliv žalovaný o žádosti žalobce, podané dne 30. 11. 2022, již jednou rozhodl, bylo toto první rozhodnutí žalovaného rozhodnutím Komise ze dne 14. 3. 2024, č. j. MV-27740-4/SO-2024, zrušeno a vráceno žalovanému k novému projednání. Lhůta 60 dnů k rozhodnutí o žádosti dle § 169t odst. 6 písm. a) bodu 1 zákona o pobytu cizinců tak začala vrácením věci žalovanému (dne 19. 3. 2024) plynout od počátku.
32. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2011, č. j. 2 Ans 11/2011-95, totiž v případě, „kdy marně uběhla lhůta k podání žaloby proti nečinnosti správního orgánu (§ 80 odst. 1 s. ř. s.) a teprve poté bylo vydáno správní rozhodnutí, které bylo následně zrušeno odvolacím orgánem, počíná správnímu orgánu prvého stupně běžet nová lhůta pro vydání rozhodnutí dle § 71 správního řádu z roku 2004. Žalobci se tak, v případě jeho opakované nečinnosti, otevírá nová lhůta k podání žaloby dle § 79 s. ř. s.; předchozí marné uplynutí lhůty k podání tohoto typu žaloby na to nemá vliv.“
33. Okamžikem marného uplynutí této šedesátidenní lhůty pro vydání nového rozhodnutí o žádosti žalobce (dne 20. 5. 2024) tak začala rovněž plynout žalobci nová lhůta jednoho roku pro podání nečinnostní žaloby. Žalobce podal nečinnostní žalobu dne 18. 9. 2024, lhůta pro podání žaloby tak byla zachována a žaloba byla podána včas ve smyslu § 80 odst. 1 s. ř. s.
34. Rovněž další podmínka pro podání nečinnostní žaloby dle § 79 odst. 1 s. ř. s., spočívající v bezvýsledném vyčerpání prostředků ochrany proti nečinnosti, které měl žalobce k dispozici, byla splněna. Tímto prostředkem ochrany je v nyní posuzovaném případě opatření proti nečinnosti ve smyslu § 80 odst. 4 písm. a) správního řádu.

35. Soud z obsahu správního spisu zjistil, že žalobce uplatnil u Komise návrh na vydání opatření proti nečinnosti dne 6. 6. 2024. Komise vydala na základě tohoto návrhu ve smyslu § 80 odst. 4 písm. a) správního řádu dne 1. 7. 2024 opatření proti nečinnosti č. j. MV-88631-3/SO-2024, kterým přikázala žalovanému vydat rozhodnutí o žádosti žalobce do 60 dnů od doručení tohoto opatření proti nečinnosti. Opatření proti nečinnosti bylo žalovanému doručeno dne 1. 7. 2024. Lhůta stanovená žalovanému Komisí k rozhodnutí o žádosti žalobce marně uplynula v pátek 30. 8. 2024.
36. Z obsahu správního spisu je tedy zřejmé, že lhůta pro rozhodnutí o žádosti žalobce, stanovená v § 169t odst. 6 písm. a) bodu 1 zákona o pobytu cizinců, jakož i lhůta následně stanovená Komisí v opatření proti nečinnosti, nebyla dodržena a o žádosti žalobce nebylo rozhodnuto.
37. Protože ne každé nedodržení zákonem stanovené lhůty musí vyústit v závěr o nečinnosti správního orgánu, zabýval se soud otázkou, zda úkony, které žalovaný prováděl, byly činěny v takovém sledu, který by závěr o nečinnosti vylučoval.
38. Soud přitom vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2012, č. j. 2 Ans 14/2012-41, ve kterém tento soud uvedl, že: *„Přijme-li nadřízený správní orgán opatření proti nečinnosti (§ 80 správního řádu z roku 2004), je tím presumován fakt, že správní orgán byl nečinný a nejde tedy o případ, na který poukazuje § 71 odst. 5 citovaného zákona. Správní soud již není oprávněn tento závěr přehodnocovat a procesním chováním účastníka řízení (žalobce) se z pohledu § 71 odst. 5 téhož zákona může zabývat jen od okamžiku přijetí tohoto opatření proti nečinnosti“* (pozn. soudu – odstavec 5 § 71 správního řádu byl s účinností od 1. 2. 2020 přesunut do odst. 4 téhož ustanovení, což však na závěrech Nejvyššího správního soudu ničeho nemění).
39. V dané věci to znamená, že soud se zabýval pouze otázkou, zda a jaké kroky žalovaný učinil poté, kdy bylo vydáno opatření proti nečinnosti ze dne 1. 7. 2024.
40. Je třeba konstatovat, že z obsahu spisové dokumentace, předložené žalovaným správním orgánem, nevyplývá, že by poté, kdy bylo Komisí rozhodnuto o opatření proti nečinnosti, žalovaný činil bez zbytečného odkladu úkony směřující k vydání rozhodnutí ve věci. Lhůta šedesáti dnů stanovená pro vydání rozhodnutí o žádosti v opatření proti nečinnosti marně uplynula dne 30. 8. 2024, aniž by žalovaný v řízení učinil jediný úkon.
41. Žalobce podle obsahu spisového materiálu následně dne 3. 9. 2024 doložil žalovanému z vlastní iniciativy, tedy aniž k tomu byl žalovaným vyzván, aktuální podklady k rozhodnutí o jeho žádosti.
42. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 9. 10. 2024 konstatoval, že *„správní orgán prověřuje potvrzení o studiu (případně nenastoupení ke studiu) tak, aby byl náležitě zjištěn skutkový stav věci. Poté bude neprodleně rozhodnuto.“*
43. Ve sdělení adresovaném soudu ze dne 21. 1. 2025 žalovaný uvedl, že *„dne 18. 10. 2024 byl zaslán dotaz na ICME ve věci potvrzení studia žalobce. Dotaz byl zaslán datovou schránkou. Od této doby nikdo nereagoval. Dotaz byl zaurgován. Bez znalosti detailů jeho studia, jejich posouzení, nelze tak zatím přistoupit k vydání rozhodnutí.“*
44. Z časové souslednosti postupu žalovaného v řízení, vyplývající z jeho vlastních podání, lze shrnout, že žalovaný do dne 9. 10. 2024, kdy zaslal soudu vyjádření k žalobě, žádné konkrétní kroky k prověření potvrzení o studiu žalobce neučinil, když k zaslání dotazu na ICME přistoupil až dne 18. 10. 2024. Žalovaný neuvedl ani nedoložil, kdy konkrétně svůj

dotaz zaurogoval. Je tedy otázkou, zda tak vůbec učinil. K jakým dalším krokům v řízení hodlá přistoupit, žalovaný blíže neupřesnil a nevyplývá to ani z obsahu předloženého správního spisu.

V. Závěr a náklady řízení

45. Z výše uvedeného nezbyvá než uzavřít, že v řízení o žádosti žalobce o vydání (nového) povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem ostatní/jiné, podané dne 30. 11. 2022, vedené pod sp. zn. OAM-47986/DP-2022, je žalovaný nečinný. Soud proto podle § 81 odst. 2 s. ř. s. uložil žalovanému povinnost vydat o žádosti žalobce rozhodnutí, když lhůtu pro vydání rozhodnutí v délce 30 dní od právní moci rozsudku stanovil přiměřeně s přihlédnutím ke stádiu řízení.
46. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Ve věci byl úspěšný žalobce, která má proto nárok na náhradu nákladů právního zastoupení, spočívajících v zaplaceném soudním poplatku ve výši 2 000 Kč a dále ve třech úkonech právní služby [§ 11 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů – tj. převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby a sepsání repliky] v částce 3 100 Kč za jeden úkon, celkem 9 300 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb.] a náhradě hotových výdajů za 3 úkony v částce 300 Kč za jeden úkon, celkem 900 Kč (§ 13 odst. 4 téže vyhlášky). Zástupce žalobce doložil, že je plátcem DPH, proto soud přiznal žalobci právo na náhradu nákladů řízení v celkové výši 14 342 Kč vč. DPH.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty

k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu

a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 29. ledna 2025

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu